

Sygn. akt I C 2484/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Bartłomiej Trzmielak

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.**

przeciwko **K. G.**

o zapłatę

- zasądza od K. G. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 2.579,72 (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt dziewięć 72/100) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od K. G. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 650,00 (sześćset pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Zgierzu na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 67,00 (sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem nadpłaconej opłaty sądowej uiszczonej przelewem w dniu 7 grudnia 2015 roku zaksięgowanej pod pozycją (...)/ (...).

Sygn. akt I C 2484/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 lipca 2015 roku (...) Finanse spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin- Zachód

w Lublinie o wydanie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty zasądzającego od K. G. kwoty 2.579,72 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony w dniu 19 sierpnia 2014 zawarły umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Pozwana nie spłacała zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy. Wobec tego powód zawarł z pozwaną ugodę nr UL(...) dotyczącą spłaty powstałego zadłużenia w wysokości 3.060,74 złote w 20 miesięcznych ratach płatnych do 5-go dnia każdego miesiąca począwszy od dnia

5 lutego 2015 roku do dnia 5 września 2016 roku. Kwota zadłużenia była oprocentowana odsetkami maksymalnymi w przypadku dalszego opóźnienia pozwanego ze spłatą należności objętej ugodą lub którejkolwiek z rat. Pozwana w ramach ugody dokonała 4 wpłat w łącznej kwocie 682 złote. Wpłaty zostały zaliczone w pierwszej kolejności na poczet zaległych odsetek maksymalnych, a następnie na poczet należności głównej. Wobec niewywiązywania się przez pozwaną z dalszych spłat ustalonych w ugodzie, powód rozwiązał ugodę z pozwaną z dniem 6 lipca 2015 roku.

(pozew – k. 2 - 5)

W dniu 14 września 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniając roszczenie dochodzone pozwem w całości.

(nakaz zapłaty – k. 6)

Na skutek wniesionego przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę według właściwości do Sądu Rejonowego w Z.. W sprzeciwie pozwana wniosła o przyznanie pełnomocnika z urzędu.

(sprzeciw – k. 9, postanowienie – k. 17)

W pozwie złożonym na urzędowym formularzu w tutejszym Sądzie powód poparł powództwo.

(pozew na urzędowym formularzu – k. 24 - 25v.)

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2016 roku Sąd oddalił wniosek pozwanej o ustanowienie dla niej pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie – k. 57)

Na terminie rozprawy w dniu 15 czerwca 2016 roku strony nie stawiły się o terminie powiadomione.

(protokół rozprawy – k. 58)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 19 sierpnia 2014 roku K. G. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. umowę pożyczki gotówkowej nr (...)

w kwocie 3.211,99 złotych na okres od dnia 19 sierpnia 2014 roku do dnia 15 listopada 2015 roku. Oprocentowanie pożyczki było stałe i wynosiło 16 % w stosunku rocznym. Rzeczywista roczna stopa procentowa (RRSO) stanowiąca całkowity koszt pożyczki ponoszony przez Pożyczkodawcę, wyrażona jako wartość procentowa całkowitej kwoty pożyczki w stosunku rocznym wynosiła 353,64 %. Pożyczkobiorczyni była zobowiązana do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w ratach zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik nr 1 do umowy.

(uwierzytelniona kopia umowy pożyczki gotówkowej – k. 38 - 39v., uwierzytelniona kopia harmonogramu spłat – k. 40, regulamin monitoringu i spłaty zadłużenia – k. 40 - 41)

Pozwana nie regulowała zobowiązań wynikających z zawartej umowy pożyczki na warunkach w niej określonych.

(bezsporne)

W dniu 5 stycznia 2015 roku pozwana zawarła z powodem ugodę nr (...) której przedmiotem była restrukturyzacja wymagalnej wierzytelności przysługującej (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. wobec K. G. z tytułu umowy (...) z dnia 19 sierpnia 2014 roku. Na dzień zawarcia ugody zadłużenie powódki wyniosło 3.060,74 złote, na którą składa się kapitał i odsetki oraz dalsze odsetki naliczane od dnia 5 stycznia 2015 roku od kwoty kapitału według stałej stopy procentowej wynoszącej 12 % w stosunku rocznym. Pozwana zobowiązała się spłacić całe zadłużenie oraz naliczane na bieżąco odsetki w 20 ratach miesięcznych płatnych miesięcznie, płatnych do 5-go dnia każdego miesiąca w okresie od 5 lutego 2015 roku do dnia 5 września 2016 roku. (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. był uprawniony do rozwiązania umowy ugody w oparciu o pisemne oświadczenie skierowane do dłużniczki m.in, w przypadku opóźnienia dłużniczki w spłacie należności objętej ugodą trwające ponad 30 dni. Rozwiązaniem umowy następowało z dniem określonym w pisemnym oświadczeniu skierowanym do dłużniczki. Strony ustaliły, że przedmiotowa ugoda nie stanowi odnowienia w rozumieniu art. 506 § 1 k.c.

(uwierzytelniona kopia umowy ugody – k. 32 - 33, uwierzytelniona kopia harmonogramu

– k. 34)

Pozwana dokonała 4 wpłat (2 lutego, 11 marca, 9 kwietnia i 13 maja 2015 roku) na łączną kwotę 682 złote.

(lista wpłat – k. 35)

Pismem z dnia 5 lipca 2015 roku, które pozwana odebrała w dniu 23 lipca 2015 roku, powód zawiadomił pozwaną, że umowa ugody nr (...) (...) przestała obowiązywać.

(pismo powoda – k. 36, potwierdzenie odbioru – k. 37)

Z dniem 30 października 2015 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. zmieniła nazwę na Prometeusz finanse sp. z o.o. z siedzibą w K..

(uwierzytelniona kopia odpisu postanowienia sądu rejestrowego – k. 47 - 47v., odpis z KRS – k. 50-52v.)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa dochodziła roszczenia z tytułu umowy pożyczki oraz z umowy ugody. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, w zależności od woli stron, może być umową odpłatną, bądź nieodpłatną. Stosownie zaś do art. 917 k.c. przez umowę ugody strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo uchylić spór istniejący lub mogący powstać.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było iż strony w dniu 19 sierpnia 2014 roku zawarły umowę pożyczki, której pozwana nie spłacała na warunkach w niej ustalonych. Niespornym był także fakt zawarcia przez strony ugody dotyczącej restrukturyzacji zadłużenia, której warunków pozwana również nie dotrzymała, co uprawniało powoda do jej rozwiązania.

Sąd miał również na uwadze, że w ugodzie dotyczącej restrukturyzacji zadłużenia pozwana przyznała, że posiada zadłużenie w kwocie 3.060,74 złotych i zobowiązała się do jej spłaty w ustalonych ratach na rzecz powoda. Powód dochodził pozostałej do spłaty kwoty 2.579,72 złotych wskazując, że pozwana dokonała wpłaty 4 rat na poczet zobowiązania ustalonego w przedmiotowej ugodzie w łącznej kwocie 682 złote. Dodać należy, że pozwana nie złożyła żadnych dowodów dalszych wpłat, co mogłoby wpłynąć na ustalenie innej wysokości jej zobowiązania. Nadto sama nie stawiała się celem złożenia zeznań w tym zakresie, zatem Sąd uznał, że nie było żadnych podstaw do kwestionowania kwoty roszczenia dochodzonego w pozwie.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.579,72 złotych.

Powód w pozwie żądał również odsetek ustawowych od powyższej od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia zapłaty.

Mając jednakże na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015/1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego

i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto,

w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 te same ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek począwszy od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

Pozwana przegrała sprawę w całości, dlatego powinna ponieść wszelkie koszty wyłożone przez pozwanego, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.), tj. powinna zwrócić pozwanemu wynagrodzenie adwokata według stawki minimalnej w wysokości 600 złotych (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – t.j. Dz.U. 2013/461 z zm.). Do wyżej wskazanej kwoty należało doliczyć kwotę 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz uiszczoną przez powoda opłatę od pozwu, której wymiar ustalono na mocy art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. 2016/623) na kwotę 33 złote.

W punkcie 3 wyroku Sąd nakazał na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa kwotę 67 złotych tytułem nadpłaconej opłaty sądowej uiszczonej przelewem w dniu 7 grudnia 2015 roku zaksięgowanej pod pozycją (...)/ (...), bowiem została ona niesłusznie pobrana wobec

wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym (art. 505³⁷ § 1 k.p.c.).